

Sygn. akt VIII C 1678/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa **Gminy W.Z. D. i. U. M.**

przeciwko **P. K.**

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz strony powodowej Gminy W.Z. D. i. U. M. kwotę 122,40 zł (sto dwadzieścia dwa złote i czterdzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 listopada 2008 r. do dnia zapłaty;
- II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 13,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- III. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwotę 22,50 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 października 2009 r. stron powodowa Gmina W.– Z. D. i. U. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego P. K. kwoty 122,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 listopada 2008 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż na skutek przeprowadzonej kontroli stwierdzono, iż pozwany w dniu 6 listopada 2008 r. korzystał z przejazdu środkami komunikacji miejskiej – autobusu linii 135 bez ważnego biletu. W związku z tym wystawione zostało wezwanie do zapłaty o numerze (...), zobowiązujące do zapłaty kwoty 120 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz kwoty 2,40 zł tytułem opłaty za przejazd, którego odbiór pozwany potwierdził własnoręcznym podpisem. Jednakże pozwany nie uiścił należności w określonym terminie. Skierowane do pozwanego kolejne wezwanie do zapłaty również okazało się bezskuteczne.

W dniu 30 października 2009 r. w niniejszej sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W dniu 23 lipca 2012 r. pozwany wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz jednocześnie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz zapłaty w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, iż strona powodowa nie wykazała, iż jest on zobowiązany do uiszczenia opłaty dodatkowej, gdyż w wezwaniu do zapłaty widnieje błędny numer PESEL co może świadczyć o nieudolnym posługiwaniu się przez kogoś jego danymi osobowymi. Wskazał ponadto, iż strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej roszczenie we wskazanej w pozwie wysokości. Ponadto podniósł zarzut przedawnienia i zakwestionował termin od którego naliczane są odsetki.

Postanowieniem z dnia 26 września 2013 r. tutejszy Sąd odrzucił, jako niedopuszczalny wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 października 2009 r., wobec wniesienia sprzeciwu w terminie.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa wskazała, iż dane pozwanego zostały spisane na podstawie przedłożonego przez niego prawa jazdy, jednakże kontroler popełnił błąd w zapisie numeru domu, zamiast (...) /5 wpisał (...) /5 oraz w zapisie numeru PESEL. Podniosła, iż pozwany poświadczył własnoręcznym podpisem treść danych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 6 listopada 2008 r. pozwany P. K. poruszał się autobusem linii nr (...).

W pojeździe miała miejsce kontrola biletów przeprowadzona przez pracowników strony powodowej Gminy W.. Kontroler wystawił pozwanemu wezwanie nr (...) zobowiązując go do zapłaty kwoty 122,40 zł, na którą składały się opłata za przejazd w wysokości 2,40 zł oraz opłata dodatkowa w wysokości 120 zł. Pozwany przyjął wezwanie do zapłaty poświadczając odbiór własnoręcznym podpisem. Na wezwaniu nieprawidłowo wpisany został adres pozwanego, zamiast ul. (...) N., wpisano ul. (...) N. oraz numer PESEL zamiast (...) wpisano (...).

Dowód:

- kopia wezwania do zapłaty nr (...) z dnia 06.11.2008 r. k. 4;
- kopia legitymacji ubezpieczeniowej pozwanego k. 20;
- kopia dowodu osobistego pozwanego k. 21.

Pismem z dnia 22 stycznia 2009 r., wysłanym na adres: ul. (...), (...)-(...) N., strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 122,40 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód:

- pismo z dnia 22.01.2009 r. wraz z kopią koperty k. 5-5a.

Sąd zważył co następuje

Powództwo było uzasadnione i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy pozwany P. K. poruszał się w dniu 6 listopada 2008 r. autobusem linii 135 we W. bez ważnego biletu na przejazd i tym samym, czy spoczywa na nim obowiązek zapłaty na rzecz strony powodowej Gminy W.- Z. D. i. U. M. kwoty dochodzonej niniejszym pozwem.

Podstawę prawną żądania strony powodowej stanowiła ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2000, nr 50, poz. 601 j.t.). Zgodnie z treścią przepisu art. 16 cyt. ustawy umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym; w bilecie na przejazd określa się wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróznego.

Organizowanie transportu zbiorowego jest zadaniem własnym gminy. Opłata za bilet jednorazowy za przejazd wszystkimi liniami normalnymi w granicach miasta wynosiła 2,40 zł (Uchwała Nr XXI/681/08 (...) z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe transportu zbiorowego świadczone przez Gminę W.), natomiast opłata dodatkowa za przejazd bez ważnego biletu wynosi 50-krotność ceny biletu jednorazowego pełnego, stosowanego na liniach normalnych w granicach miasta (§ 8 ust. 4 lit. a) Uchwały nr XXI/682/08 (...) z dnia 15 maja 2008 r. w

sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 (...) w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego).

Po wnikliwej analizie całokształtu materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż pozwany P. K. podróżował w dniu 6 listopada 2008 r. we W. autobusem linii 135 bez ważnego biletu.

Pozwany podniósł, iż w wezwaniu do zapłaty wpisany został błędny adres i numer PESEL, jednakże – co symptomatyczne - nie zaprzeczył, iż jechał we wskazanym dniu autobusem linii 135 i był kontrolowany. Podkreślenia zaś wymaga okoliczność, iż wezwanie jest opatrzone podpisem pasażera, który wskazuje na pochodzenie tego dokumentu od pozwanego. Jak wynika natomiast z art. 253 k.p.c. ciężar dowodu, iż dokument nie pochodzi od osoby która go podpisała spoczywa na tej osobie. Pozwany z tego obowiązku się nie wywiązał, nie przedstawił bowiem żadnego dowodu na tę okoliczność. Należy mieć na uwadze treść przepisu art. 254 § 1 k.p.c., który stanowi, iż badanie prawdziwości pisma winno odbywać się przez porównanie pisma na zakwestionowanym dokumencie z pismem tej samej osoby na innych dokumentach niewątpliwie prawdziwych. Badanie takie może odbywać z udziałem lub bez udziału biegłego. Jednakże, jak podkreśla się w literaturze, ekspertyza pisma ręcznego, a zwłaszcza podpisu, należy do najtrudniejszych technik w kryminalistyce i winna zostać dokonana przez osoby posiadające wiadomości specjalne. Zatem strona kwestionująca prawdziwość podpisu winna w tym zakresie zgłosić wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa. Powód aż do zamknięcia rozprawy powyższego wniosku nie zgłosił.

Z powyższych względów Sąd doszedł do przekonania, iż to pozwany podróżował wskazanym środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu, w związku z czym jest obowiązany do uiszczenia kwoty objętej żądaniem pozwu.

W świetle powyższego, w oparciu o dokonane ustalenia faktyczne, stwierdzić należało, iż na podstawie cyt. wyżej § 8 ust. 2 i 4 uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r., na pozwanym ciąży obowiązek uiszczenia na rzecz strony powodowej- jako przewoźnika opłaty za przejazd i opłaty dodatkowej w łącznej wysokości 122,40 zł.

Zapłatę odsetek ustawowych od ww. kwoty uzasadnia treść art. 481 §1 i § 2 zdanie pierwsze kodeksu cywilnego, z którego wynika, iż w przypadku opóźnienia się przez dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Sąd zatem zasądził odsetki ustawowe od kwoty głównej zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 21 listopada 2008 r. do dnia zapłaty. Pozwany bowiem był obowiązany do spełnienia świadczenia na rzecz strony powodowej w terminie 14 dni od dnia wystawienia wezwania, czyli od dnia 6 listopada 2008 r. Roszczenie stało się zatem wymagalne w dniu 20 listopada 2008 r., tym samym uzasadnione było żądanie odsetek liczonych od dnia następnego po tej dacie.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec, jak w punkcie I wyroku.

Wskazać należy, iż na uwzględnienie nie zasługiwał podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. Stosownie zaś do treści art. 77 ust. 1 prawa przewozowego, stanowiącego przepis szczególny w stosunku do art. 120 k.c. roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Mając zatem na uwadze, iż roszczenie strony powodowej stało się wymagalne w dniu 20 listopada 2008 r. uległo by przedawnieniu w dniu 20 listopada 2009 r., jednakże zanim to nastąpiło strona powodowa, w dniu 22 października 2009 r. wniosła przedmiotowe powództwo, przerywając bieg przedawnienia.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Wobec faktu, iż strona powodowa wygrała proces w całości, Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego kwotę 13,60 zł tytułem poniesionych kosztów procesu, na którą składają się część opłaty od pozwu w kwocie 7,50 zł oraz kwota 6,10 zł tytułem kosztów sporządzenia notarialnie potwierdzonej kopii pełnomocnictwa. Sąd zasądził na rzecz strony powodowej jedynie część opłaty od pozwu w kwocie 7,50 zł, albowiem po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty, zwrócona została jej kwota 22,50 zł uiszczona tym tytułem. W konsekwencji w sprawie pozostały nie pokryte koszty postępowania w kwocie 22,50 zł, dlatego też Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych, mając na uwadze wynik procesu nakazał uiszczyć pozwanemu tę kwotę na rzecz Skarbu Państwa.

Mając na uwadze powyższe, o kosztach postępowania Sąd orzekł, jak w punkcie II i III wyroku.